

vozuje svůj náhradní nárok, úkonem správy poštovní, veřejné, a náleží proto žaloba o náhradu škody, kterou podal, nikoli na soud, nýbrž před úřad správní. Pořad práva jest tedy nepřipustný, k čemuž musil dovolací soud přihlédnouti z úřadu (§ 42 j. n. a § 471 č. 7 c. ř. s.-. Podle § 477 č. 6 c. ř. s. bylo dosavadní řízení zmatečným a podle § 42 odst. 1 j. n. byl povinen nejvyšší soud prohlásiti zmatečnost tu a žalobu odmítnouti, aniž by mohl přezkoumávati důvody v dovolání uplatněné.

Čís. 12985.

Předpisu § 12 c. ř. s. nelze se dovolávati, jde-li o to, zda jest dovolaný soud příslušným i pro žalobu proti rukojmímu. S hlediska příslušnosti jest nerozhodné, zda rukojmí má platiti rukou společnou a nerozdílnou.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1933, R II 449/33.)

Žalující firma domáhala se na žalovaném Hanuši S-ovi zaplacení za dodané zboží a na žalované Ludmile S-ové zaplacení z důvodu rukojemství. Žalobu, zadanou na okresním soudě v M., soud prvního stádia odmítl, vyhověv námitce nepřislušnosti ohledně obou žalovaných, ježto pohledávka proti Hanuši S-ovi převyšovala 5.000 Kč. Rekursní soud vyhověl rekursu žalobkyně potud, že zamítl námitku věcné nepřislušnosti, vznesenou žalovanou Ludmilou S-ovou. Důvody: Prvý soud odůvodnil své rozhodnutí poukazem na § 12 c. ř. s., podle něhož hlavní dlužník a rukojmí mohou býti žalováni společně, avšak jen u obecného soudu hlavního dlužníka. Při tom přehlédl, že ve skutečnosti i hlavní dlužník i žalovaná rukojmí jsou žalováni u svých obecných soudů. Nepřichází tedy v úvahu předpis § 12 c. ř. s. ani § 93 j. n., neboť sudiště v souzeném případě neopírá se o možnosti, jež tato zákonná ustanovení věřiteli poskytují. Ve skutečnosti žalovaná Ludmila S-ová jest žalována na soudě, proti němuž co do místní příslušnosti nemůže míti námitek a konečně také ani nečiní. Žalobní nárok, proti ní uplatňovaný jest i číselně i co do právního důvodu rozdílný od dluhu prvního žalovaného. Nárok žalobcův proti ní vznikl tím, že »převzala ručení« za pohledávky žalobkyně za žalovaným do nejvyšší částky 5.000 Kč. Ať jest tedy pohledávka žalobkyně proti hlavnímu dlužníku jakákoliv, pohledávka proti žalované, samostatným právním jednáním vzniklá (ať už jest tu jen podpůrný rukojemský závazek podle § 1346 obč. zák. nebo poměr spoludlužníka a plátce podle § 1347 obč. zák. a § 891 obč. zák., kterýžto právní poměr první soud odvozuje z vymáhaného solidárního závazku), nepřesahuje a nemůže přesahovati 5.000 Kč. U žalované není tedy ani kumulace objektivní a nemůže býti řeči o věcné nepřislušnosti okresního soudu. Námitka, kterou vznesla spolužalovaná, není tedy odůvodněna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rozhodnutí rekursního soudu jest správné. Stěžovatelka tvrdí, že rekursní soud přehlédl ustanovení § 12 c. ř. s. Poněvadž předpisy o příslušnosti soudů jsou v jurisdikční normě a nikoli v civilním řádě soudním, nemohlo ustanovení § 12 c. ř. s. míti pro rozhodnutí věci vůbec význam, ano obsahuje jen ustanovení, kdy rukojmí může býti žalován jako společník hlavního dlužníka, nikoli však, u kterého soudu věcně a místně příslušného se tak může státi. Takové ustanovení má § 93 j. n., který v příčině věcné příslušnosti soudu zakazuje vznášeti proti rukojmím žalobu na soud pro hlavního dlužníka příslušný, nemohl-li by se tento soud hlavního dlužníka ani úmluvou stran státi příslušným i pro vedlejšího dlužníka. Nemůže tedy žalovaná Ludmila S-ová vůbec býti žalována u krajského soudu, an se proti ní uplatňuje nárok ze samostatného právního závazku, nepřevyšující 5.000 Kč (§ 49 čís. 1 j. n.). Žalující firma u krajského soudu nemůže žalovati a stěžovatelka sama rovněž se nemůže pro žalobu proti ní vznesenou dovolávati věcné příslušnosti krajského soudu. Právě tak, jako bezvýznamný poukaz na § 12 c. ř. s., jest pro posouzení věci nerozhodné, že stěžovatelka má podle žaloby platiti rukou společnou a nedílnou s prvním žalovaným Hanušem S-em. Otázka placení jest otázkou práva hmotného, o které každý dovolaný soud bude rozhodovati podle výsledků veškerého ústního jednání samostatně. Stěžovatelka i při této námitce přehlíží, že jen některé ustanovení jurisdikční normy může opodstatniti námitku věcné nepřislušnosti, avšak nemůže se ani v dovolacím rekursu na žádné právem odvolávati.

Čís. 12986.

Nelze žalovati o určení, že určitá pohledávka příslušela žalobci v určitý minulý čas, je-li nesporno, že mu v den podání žaloby důsledkem promlčení již nepřísluší.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1933, Rv II 73/32.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaný;ch, by bylo zjištěno, že žalobkyni příslušela proti žalovaným z propachtování ideelní polovice dvoru pohledávka ke dni 19. května 1928 ve výši 43.430 Kč a že žalovaní jsou povinni to uznati. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

S hlediska mylného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) má dovolatelka za to, že zkoumání odvolacího soudu, zda žalobkyně má či nemá právní zájem na okamžitěm určení jsoucnosti zažalované pohledávky, mělo se omeziti jen na oprávněnost námitky promlčení pohledávky, o jejíž určení jde, jak je namítli žalovaní, a že neměly nižší soudy z úřadu zkoumati, ano to nebylo namítnuto, zda právní zájem na určení